

[Alfred Jensen.]

I det sidste tiår er indtægten for en københavnsk gennemsnitsarbejder steget til det dobbelte, men skattebeløbene til cirka det tredobbelte — det taler dog sit tydelige sprog. Hertil kommer, at de lønstigninger, som pristallet i år alene berettiger til, bliver så store, at urimeligheden næste skatteår bliver endnu værre, end den har været indtil nu. Derfor er ændringer nødvendige. Det er her, der skal sættes ind. Om regeringen så tillige er i stand til at beskatte nogle af de indtægter, der nu går uden om ligningen, eller om den er i stand til at få indført kapitalvindingsskat, har arbejderne selv sagt ikke noget imod det.

Uanset hvad der opnås her, må der imidlertid skattelettelser til. Kommunerne har tidligere stillet forslag om skattelettelser ved ligningslovens behandling. Vort forslag går stort set ud på en skattelettelse på 200-600 kr. for almindelige arbejderindtægter. Skattelettelser af denne størrelsesorden må gennemføres nu, hvis arbejderne skal være i stand til at klare sig igennem. Tiden er også inde til en lempelse af forbrugsafgifterne, og her må naturligvis først og fremmest de forhøjelser, der gennemførtes i 1954-55, holde for.

Med tilfredshed har jeg af dagspressen set, at børnefradragssalderen skal forhøjes. Det er netop, hvad vi kommunister har foreslået år efter år. Selv om der tales om at sætte grænsen op fra 15 til 17 år, går jeg ud fra, at det dækker indholdet af vort forslag om at forhøje aldersgrænsen i ligningsloven fra 16 til 18 år. Dækker det ikke, vil vi møde med ændringsforslag, idet 18 år er det mindste, der kan være tale om. Egentlig burde grænsen, hvad jeg ofte har sagt, højere op; 21 år ville være mere rimeligt. Der er mange, som ikke har fulden deres uddannelse i den alder. En sådan forhøjelse ville også hjælpe på ungdommens uddannelsesmuligheder. Men det er ikke nok, og det kan ikke bringe nogen i særlig henrykkelse, at den højtærede statsminister henviser til ungdommens uddannelsesfond og den nye lærlingelov. Selv om der ved disse foranstaltninger er rettet ved et og andet, så batter det jo ikke noget over for de vanskeligheder, der er her. Det store problem er jo at skaffe lærepladser nok, og det sikrer den nye lærlingelov ikke, lige så lidt

som uddannelsesfonden stiller de tilstrækkelige midler til rådighed.

Problemet angående ungdommens uddannelse er da til syvende og sidst også et spørgsmål om beskæftigelsesmuligheder, og her er der ikke lovet for meget i åbningstalen. Er der f. eks. nået noget beskæftigelsesmæssigt ved modvirkning af de sæsonmæssige svingninger, så offentlige arbejder og beskæftigelsesforanstaltninger henlægges til vinterhalvåret? Bliver der mere arbejde af den grund? Det gør der ikke, men det, der er, bliver derved mere besværligt og tillige mere bekosteligt.

Det drejer sig mere om fremskaffelse af beskæftigelse end om henlæggelse af planlagt arbejde til mørketid og snevejrdsdage. Her kan det offentlige sætte ind med vej- og anlægsarbejder og med forøget støtte til boligbyggeri. Både af hensyn til boligsituationen og beskæftigelsen er det nødvendigt at ophæve nedskæringen af boligstøtten og give ekstra tilskud til opførelse af billige boliger til familier med små indkomster. Jeg forstår, at regeringen ikke står fremmed over for denne tanke; ordføreren for det socialdemokratiske parti, det ærede medlem hr. Bundvad, var jo inde herpå. Jeg vil gerne i den forbindelse gøre opmærksom på den henvendelse, som Byggefagernes Samvirke i København på 23 000 arbejderes vegne har rettet til folketinget. Det hedder heri, at det nu må være slut med, at byggeriet gøres til syndebug for forbrugsbegrænsende foranstaltninger og højt renteniveau; det hedder videre, at materialebevillings-systemet må ophæves, så at de, der har midler dertil, får mulighed for at foretage byggeri; endelig kræves det, at der findes frem til en bedre og mere formålstjenlig boligstøttelov.

Der kan gennem foranstaltninger af denne art skaffes mulighed for at give unge mennesker beskæftigelse. Sætter man ikke ind for at skaffe beskæftigelse og endda beskæftigelse i stort omfang, bliver det ikke alene ungdommen af de såkaldte store årgange, men også de ældre, der kommer til at stå uden arbejde og henvises til at gå for lud og koldt vand. Men hvis der for alvor sættes ind for at løse ungdommens problemer, vil det også medføre omfattende arbejder. Der må skaffes flere skoler, gymnasier og seminarier. Det vil give beskæft-